

Bispado de Tui-Vigo

BOLETÍN OFICIAL

Ano 163 - Número 2.795 - febreiro 2021/03

Edita: Bispedado de Tui-Vigo.

Dirige: Manuel Lage Lorenzo.

Administra: Vicaría Económica.

Dirección: Doctor Corbal 90. 36207 Vigo.

Teléfono: 986 375 153

E-mail: bispado@diocesetuivigo.org

D.L. VG. 46

Contido

IGREXA DIOCESANA	5
BISPO	6
Carta Pastoral: Pai e irmán como San Xosé	7
Padre y hermano como San José	11
Artículo: A fe Da Igrexa	15
La fe de la Iglesia (castellano)	18
Homilía: Novos fogares de Nazaret	21
Nuevos hogares de Nazaret	25
Axenda episcopal	30
DELEGACIÓN EPISCOPAL DE LITURXIA	32
Algunhas cuestiós sobre a Semana Santa	33
Algunas cuestiones sobre la Semana Santa (castellano)	36
CANCILLERÍA-SECRETARÍA	39
Nomeamentos	40
Ministerios	40
Na paz de Cristo	41
VIDA DIOCESANA	42
Dedicamos o mes de marzo a San Xosé	43
Reunión de sacerdotes	45
Crónica das 24 horas para o Señor	47
O día do Seminario	49

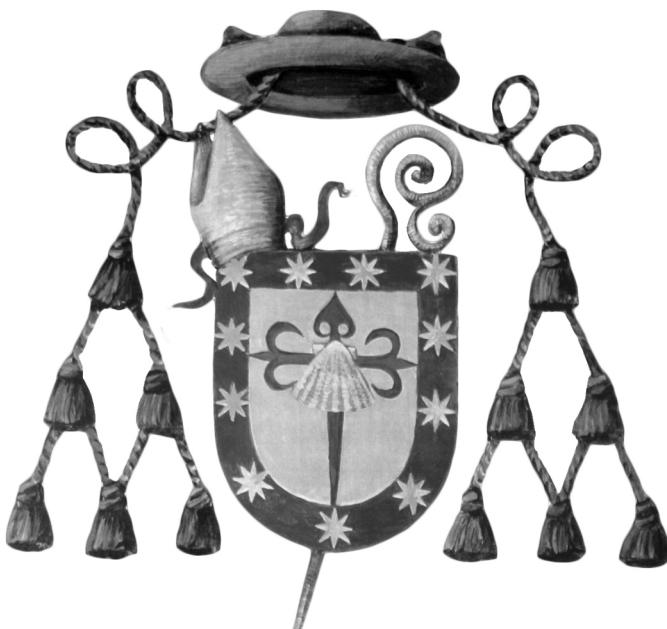
Vixilia de Oración polas vocacións	51
Institución de acólitos	52
Retiro extraordinario	53
Pastoral familiar	54
Conexión internacional	56
“Unha vieira no camiño”	57
Viaxar a Xerusalén	58
Os nenos protagonistas	59

IGREXA

DIOCESANA

BISPO

Beati misericordes

Carta Pastoral

Pai e irmán, como san Xosé

Como cada ano, a nosa Diocese prepárase nestes días para a celebración do Día do Seminario deste ano 2021. A celebración do Ano Xubilar de san Xosé axúdanos a canalizar esta celebración seguindo as pautas da Carta Apostólica do Papa Francisco *Patris corde*.

O noso primeiro obxectivo é conseguir que a festividade de San Xosé, patrón do noso Seminario Maior e modelo dos sacerdotes, teña unha relevancia especial. E máis aínda pensando nas circunstancias que estamos a afrontar no medio desta pandemia. Na súa Carta Apostólica o Papa Francisco preséntanos a San Xosé como un pai sempre disposto a facer a vontade de Deus e entregado por completo á misión que a Providencia lle confiou.

Nestes momentos das nosas vidas agradecemos ao Papa que nos presente a un santo tan querido por el, e que nolo propoña como un modelo a seguir para todo cristián, en especial para todo sacerdote. O mesmo que San Xosé afrontou as dificultades da vida coa humildade, a intelixencia e

a valentía dun pai xeneroso, tamén nós estamos chamados a seguilo neste camiño co ánimo que el nos transmite e coa esperanza da fe que o Señor nos concede.

Os nosos Seminarios necesitan fixar a atención na figura de San Xosé e abrir os nosos ollos ao modelo da súa vida en íntima comuñón coa de Xesús. No fogar de Nazaret María e Xosé educan paternalmente ao Fillo de Deus para a súa misión. Tamén os nosos Seminarios son o fogar onde se xesta e se educa a misión dos futuros sacerdotes diocesanos. Os Seminarios Maior e Menor son realmente un presbiterio en xestación. Neles, a presenza próxima e tenra de San Xosé en cada comunidade formativa, á beira de María e en estreita colaboración co misterio da súa maternidade, sostérá os nosos esforzos para ofrecer á nosa Diocese e á Igrexa pastores misioneiros segundo o corazón de Deus.

Con razón enténdese que os Seminarios sexan o corazón da nosa Diocese. Pero corremos o risco de que tal afirmación quede nunha figura retórica se esquecemos os deberes elementais que cara a eles temos todos os diocesanos. En primeiro lugar, os sacerdotes como pastores do pobo de Deus a quen nos corresponde manter a proximidade espiritual e física das nosas parroquias e comunidades cos nosos seminaristas e promover entre a nosa mocidade a vocación sacerdotal. Moi importante e decisiva é a oración e o apoio das Comunidades Contemplativas, así como as da Vida Relixiosa e os Consagrados en tantas ocasións nas que a súa proximidade e a súa experiencia son indispensables. Na relación de comuñón da nosa Diocese cos nosos Seminarios, os pais cristiáns teñen un lugar esencial posto que a súa xenerosidade é o leito de toda vocación consagrada. Tamén

aos nosos catequistas estaránllas sempre en débeda a Diocese e os nosos seminaristas. É o pobo de Deus, ao fin, o que por todas partes e en toda circunstancia sostén a vida e a misión dos nosos Seminarios.

Loitemos todos por darlle vida aos nosos Seminarios. Neles está o futuro dos nosos pastores. Pidamos sen descanso ao dono do campo que envíe obreiros a traballalo: «Rogade, pois, ao dono da colleita, que mande obreiros á súa ceifa» (Mt 9,36). Así nos ensinou o Señor para pedir polas vocacións. Oración que ha ser constante, pero que se intensifica ao chegar estas datas nas que as comunidades eclesiais de todo o mundo únense cun só corazón e desexo nesta petición común.

Temos necesidade de sacerdotes que fagan presente a Cristo, bo Pastor, que veu proclamar a boa nova aos pobres e a liberdade aos asoballados. Necesitamos sacerdotes que impulsen, promovan e leven a cabo a inmensa tarefa da evanxelización. A nosa Diocese precisa sacerdotes que teñan coraxe para ir ao encontro da xuventude, dos afastados, dos marxinados. Sacerdotes capaces de iluminar a fe e a vida de tantas persoas que viven hoxe en situacións difíciles.

Hoxe segue sendo unha tarefa apaixonante ser testemuñas de Deus no mundo e entregar a vida por completo a esta vocación sacerdotal. É verdade que a nova evanxelización non se levará a cabo sen os segregares. Pero a maior participación do laicado nesta gran empresa eclesial, xa o estamos vendo, necesitará da presenza de moitos sacerdotes e consagrados.

Pidamos con forza ao Señor polas vocacións sacerdotais e polos

nosos Seminarios que as acollen e acompañan. Que o Señor nos conceda o don de novas vocacións ao sacerdocio para que na nosa Diocese nunca nos falten pastores que sirvan e conforten ao pobo de Deus.

Que san Xosé bendiga aos nosos Seminarios e protexa sempre á nosa Diocese.

Unidos no camiño da Pascua.

+ Luis Quinteiro Fiuza.

Bispo de Tui-Vigo.

Padre y hermano, como San José (castellano)

Como cada año, nuestra Diócesis se prepara en estos días para la celebración del Día del Seminario de este año 2021. La celebración de Año Jubilar de san José nos ayuda a encauzar esta celebración siguiendo las pautas de la Carta Apostólica del Papa Francisco *Patris corde*.

Nuestro primer objetivo es conseguir que la festividad de San José, Patrón de nuestro Seminario Mayor y modelo de los sacerdotes, tenga una relevancia especial. Y más pensando en las circunstancias que estamos afrontando en medio de esta pandemia.

En su Carta Apostólica el Papa Francisco nos presenta a San José como un padre siempre dispuesto a hacer la voluntad de Dios y entregado por completo a la misión que la Providencia le confió.

En estos momentos de nuestras vidas agradecemos al Papa que nos presente a un santo tan querido por él y que nos lo proponga como un modelo a seguir para todo cristiano, en especial para todo sacerdote. Lo mismo que San José afrontó las dificultades de la vida con la humildad, la

inteligencia y la valentía de un padre generoso, también nosotros estamos llamados a seguirle en este camino con el ánimo que él nos transmite y con la esperanza de la fe que el Señor nos concede.

Nuestros Seminarios necesitan fijar la atención en la figura de San José y abrir nuestros ojos al modelo de su vida en íntima comunión con la de Jesús. En el hogar de Nazaret María y José educan paternalmente al Hijo de Dios para su misión. También nuestros Seminarios son el hogar donde se gesta y se educa la misión de los futuros sacerdotes diocesanos. Los Seminarios Mayor y Menor son realmente un presbiterio en gestación. En ellos, la presencia cercana y tierna de San José en cada comunidad formativa, al lado de María y en estrecha colaboración con el misterio de su maternidad, sostendrá nuestros esfuerzos para ofrecer a nuestra Diócesis y a la Iglesia pastores misioneros según el corazón de Dios.

Con razón se entiende que los Seminarios sean el corazón de nuestra Diócesis. Pero corremos el riesgo de que tal afirmación se quede en una figura retórica si olvidamos los deberes elementales que hacia ellos tenemos todos los diocesanos. En primer lugar, los sacerdotes como pastores del pueblo de Dios a quienes nos corresponde mantener la cercanía espiritual y física de nuestras parroquias y comunidades con nuestros seminaristas y promover entre nuestros jóvenes la vocación sacerdotal. Muy importante y decisiva es la oración y el apoyo de las Comunidades Contemplativas, así como las de la Vida Religiosa y los Consagrados en tantas ocasiones en que su cercanía y su experiencia son indispensables. En la relación de comunión de nuestra Diócesis con nuestros Seminarios, los padres cristianos tienen un lugar esencial puesto que su generosidad es el cauce de toda vocación consagrada. También a

nuestros catequistas les estarán siempre en deuda la Diócesis y nuestros seminaristas. Es el pueblo de Dios, al fin, el que por todas partes y en toda circunstancia sostiene la vida y la misión de nuestros Seminarios.

Luchemos todos por darle vida a nuestros Seminarios. En ellos está el futuro de nuestros pastores. Pidamos sin descanso al dueño de la mies que envíe obreros a su mies : «Rogad, pues, al Señor de la mies , que envíe obreros a su mies» (Mt 9,36). Así nos enseñó el Señor a pedir por las vocaciones. Oración que ha de ser constante, pero que se intensifica al llegar estas fechas en la que las comunidades eclesiales de todo el mundo se unen con un solo corazón y deseo en esta petición común.

Tenemos necesidad de sacerdotes que hagan presente a Cristo, buen Pastor, que ha venido a proclamar la buena noticia a los pobres y la libertad a los cautivos. Necesitamos sacerdotes que impulsen, promuevan y lleven a cabo la inmensa tarea de la evangelización. Nuestra Diócesis necesita sacerdotes que tengan coraje para ir al encuentro de los jóvenes, de los alejados, de los marginados. Sacerdotes capaces de iluminar la fe y la vida de tantas personas que viven hoy en situaciones difíciles.

Hoy sigue siendo una tarea apasionante ser testigos de Dios en el mundo y entregar la vida por completo a esta vocación sacerdotal. Es verdad que la nueva evangelización no se llevará a cabo sin los seglares. Pero la mayor participación de los seglares en esta gran empresa eclesial, ya los estamos viendo, necesitará de la presencia de muchos sacerdotes y consagrados.

Pidamos con fuerza al Señor por las vocaciones sacerdotales y por nuestros Seminarios que las acogen y las acompañan. Que el Señor nos conceda el don de nuevas vocaciones al sacerdocio para que en nuestra

Diócesis nunca nos falten pastores que sirvan y conforten al pueblo de Dios.

Que san José bendiga a nuestros Seminarios y proteja siempre a nuestra Diócesis.

Unidos en el camino de la Pascua.

+ Luis Quinteiro Fiúza.

Obispo de Tui-Vigo.

Artículos.

Publicado no Faro de Vigo o luns 1 de marzo de 2021.

A fe da Igrexa

Unha das maiores dificultades que hoxe temos na vida pastoral é a permanente tendencia a xulgar as realidades da vida cristiá con criterios puramente humanos. Fáltanos a profunda convicción de que a esencia e a misión da Igrexa non poden describirse só con categorías sociolóxicas. Nin a revelación nin a teoloxía autorízannos a reducir a fe a conviccións relixiosas subxectivas.

Calquera tempo é bo para profundar na fe da Igrexa. Este tempo de Coresma é especialmente propicio para facelo porque neste camiño cara á Pascua a Iglesia convídanos a todos os cristiáns a volver os ollos do corazón e da mente á fe que profesamos.

A Iglesia xorde alí onde se realiza a autocomunicación de Deus como verdade e vida por obra do Espírito e da liberdade do home. Cando a revelación é aceptada polos homes convértese na fe da Igrexa que se manifesta na confesión e na praxe da vida cristiá. Así a fe da Igrexa é a forma obxectiva e real da autocomunicación da palabra de Deus na palabra humana.

A fe da Igrexa é a base sobre a que se asenta a vida cristiá e, á súa

vez, tamén o orzamento e o medio de reflexión teolóxica sobre a revelación e da súa actualización na doutrina e na vida da Igrexa.

A revelación e a fe da Iglesia están intrinsecamente unidas entre si na mutua mediación que as configura. Esta mediación leva a cabo en tres niveles de referencia: A Escritura, a Tradición e a proclamación actual da fe no Maxisterio.

La Sagrada Escritura do Antigo e Novo Testamento é a Palabra de Deus consignada por escrito por inspiración do Espírito Santo.

A Tradición é a transmisión viva da palabra de Deus, levada a cabo no Espírito Santo: “A Tradición recibe a palabra de Deus, encomendado por Cristo e o Espírito santo aos Apóstolos, e transmítea íntegra aos sucesores; para que eles, iluminados polo Espírito da verdade, consérvena, expónana e difúndana fielmente na súa predicación” (DV, 9). Deste xeito, a Igrexa co seu ensino, a súa vida, o seu culto, conserva e transmite, como di o Concilio Vaticano II, a todas as idades o que é e o que cre (Cfr. DV, 8). Hai, pois, na Tradición un contido e un proceso.

O Maxisterio vivo da Iglesia, é dicir, os bispos en comuñón co sucesor de Pedro, o bispo de Roma, ten o oficio de interpretar autenticamente a Palabra de Deus, oral ou escrita. Pero a Igrexa non está por encima da palabra de Deus, senón ao seu servizo: “O Maxisterio non está por encima da palabra de Deus, senón ao seu servizo, para ensinar puramente o transmitido, pois por mandato divino e coa asistencia do Espírito Santo, escóitao devotamente, o custodia celosamente, explícalo fielmente” (DVF,10).

O Concilio Vaticano II esclareceu a esencial relación entre a Sacra Escritura, a Tradición e o Maxisterio vivo da Igrexa. As dúas primeiras

constitúen o depósito sacro da divina revelación. En fidelidade a este depósito consolídase a vida da Iglesia, como di o mesmo Concilio: “Fiel ao devandito depósito, o pobo cristián enteiro, unido aos seus pastores, persevera sempre na doutrina apostólica e na unión, na eucaristía e a oración, e así realiza unha marabillosa concordia de Pastores e fieis en conservar, practicar e profesar a fe recibida” (DV, 10).

Todos os cristiáns camiñamos unidos na fe da Igrexa. A fe énos un acto illado. Ninguén pode crer só, como ninguén pode vivir só. Por iso confesar xuntos a fe da Igrexa é tan decisivo para calquera fiel cristián. E ninguén nin nada debe supoñer un obstáculo para alcanzar ese don.

+ Luis Quinteiro Fiuza.

Bispo de Tui-Vigo

Publicado en el Faro de Vigo del lunes 1 de marzo de 2021.

La fe de la Iglesia (castellano)

Una de las mayores dificultades que hoy tenemos en la vida pastoral es la permanente tendencia a juzgar las realidades de la vida cristiana con criterios puramente humanos. Nos falta la profunda convicción de que la esencia y la misión de la Iglesia no pueden describirse solo con categorías sociológicas. Ni la revelación ni la teología nos autorizan a reducir la fe a convicciones religiosas subjetivas.

Cualquier tiempo es bueno para profundizar en la fe de la Iglesia. Este tiempo de Cuaresma es especialmente propicio para hacerlo porque en este camino hacia la Pascua la Iglesia nos invita a todos los cristianos a volver los ojos del corazón y de la mente a la fe que profesamos.

La Iglesia surge allí donde se realiza la autocomunicación de Dios como verdad y vida por obra del Espíritu y de la libertad del hombre.

Cuando la revelación es aceptada por los hombres se convierte en la fe de la Iglesia que se manifiesta en la confesión y en la praxis de la vida cristiana. Así la fe de la Iglesia es la forma objetiva y real de la autocomunicación de la palabra de Dios en la palabra humana.

La fe de la Iglesia es la base sobre la que se asienta la vida cristiana y, a su vez, también el presupuesto y el medio de reflexión teológica sobre la revelación y de su actualización en la doctrina y en la vida de la Iglesia.

La revelación y la fe de la Iglesia están intrínsecamente unidas entre sí en la mutua mediación que las configura. Esta mediación se lleva a cabo en tres niveles de referencia: La Escritura, la Tradición y la proclamación actual de la fe en el Magisterio.

La Sagrada Escritura del Antiguo y Nuevo Testamento es la Palabra de Dios consignada por escrito por inspiración del Espíritu Santo.

La Tradición es la transmisión viva de la palabra de Dios, llevada a cabo en el Espíritu Santo: “La Tradición recibe la palabra de Dios, encomendado por Cristo y el Espíritu santo a los Apóstoles, y la transmite íntegra a los sucesores; para que ellos, iluminados por el Espíritu de la verdad, la conserven, la expongan y la difundan fielmente en su predicación” (DV, 9). De este modo, la Iglesia con su enseñanza, su vida, su culto, conserva y transmite, como dice el Concilio Vaticano II, a todas las edades lo que es y lo que cree (Cfr. DV, 8). Hay, pues, en la Tradición un contenido y un proceso.

El Magisterio vivo de la Iglesia, es decir, los obispos en comunión con el sucesor de Pedro, el obispo de Roma, tiene el oficio de interpretar auténticamente la Palabra de Dios, oral o escrita. Pero la Iglesia no está por encima de la palabra de Dios, sino a su servicio: “El Magisterio no está por

encima de la palabra de Dios, sino a su servicio, para enseñar puramente lo transmitido, pues por mandato divino y con la asistencia del Espíritu Santo, lo escucha devotamente, lo custodia celosamente, lo explica fielmente” (DVF,10).

El Concilio Vaticano II ha esclarecido la esencial relación entre la Sagrada Escritura, la Tradición y el Magisterio vivo de la Iglesia. Las dos primeras constituyen el depósito sagrado de la divina revelación. En fidelidad a este depósito se consolida la vida de la Iglesia, como dice el mismo Concilio: “Fiel a dicho depósito, el pueblo cristiano entero, unido a sus pastores, persevera siempre en la doctrina apostólica y en la unión, en la eucaristía y la oración, y así realiza una maravillosa concordia de Pastores y fieles en conservar, practicar y profesar la fe recibida (DV, 10).

Todos los cristianos caminamos unidos en la fe de la Iglesia. La fe nos es un acto aislado. Nadie puede creer solo, como nadie puede vivir solo. Por eso confesar juntos la fe de la Iglesia es tan decisivo para cualquier fiel cristiano. Y nadie ni nada debe suponer un obstáculo para alcanzar ese don.

+ Luis Quinteiro Fiúza.

Obispo de Tui-Vigo.

Homilías

Institución do acolitado, día 21 de marzo, Concatedral, Vigo.

Novos Fogares de Nazaret

Queridos irmáns:

Estamos reunidos para celebrar esta Eucaristía dominical na que van ser instituidos acólitos os nosos irmáns José Emilio e Ramiro. Toda a nosa Diocese únese a esta celebración no día do Seminario que este ano ten como lema : “*Pai e irmán como San Xosé*“.

Coa convocatoria do Ano Xubilar de San Xosé, que estamos a celebrar, o Papa Francisco quere convidar a toda a Igrexa a centrar a nosa atención na persoa que xunto coa Virxe María viviu máis intimamente unido a Xesús. Desde o noso Seminario e desde a nosa Diocese unímonos a esta invitación da Igrexa e queremos hoxe facela especialmente presente nesta celebración.

O tempo de Coresma xa avanza camiño da Pascua. Neste quinto Domingo a Palabra de Deus que foi proclamada achéganos á hora de Xesús : ”Chegou a hora de que sexa glorificado o Fillo do home. En verdade, en verdade vos digo: se o gran de trigo non cae en terra e morre, queda infecundo; pero se morre, dá moito froito. O que se ama a si

mesmo, pérdese, e o que se aborrece a si mesmo neste mundo, gardarase para a vida eterna” (Xn 12, 21-22). Tamén a carta aos Hebreos proclama a actitude obediencial de Xesús : “O cal, áinda sendo Fillo, aprendeu, sufrindo, a obedecer. E, levado á consumación, converteuse, para todos os que lle obedecen, en autor de salvación” (Heb 5,8-9).

Xesús é o Fillo obediente do Pai que ilumina coa súa entrega e coa súa vitoria os camiños misteriosos da fe. Xesús ensinounos coa súa vida que non hai consumación sen entrega e sen obediencia. Aos poucos a vida vai ofrecendo luz neste difícil camiño. Hoxe podemos velo nas vidas de Xosé Emilio e Ramiro. Eles camiñaron entre dificultades e alegrías polos camiños das súas vidas e hoxe, como nunca, perciben que a súa vida fraguouse no taller da obediencia, da confianza, da xenerosidade, da aceptación gozosa. Pero saben tamén que nada está acabado, que hai que seguir adiante neste camiño, lixeiros de equipaxe, coa forza da fe e do amor.

No camiño da entrega e da obediencia na fe o modelo supremo é Xesús, o noso Redentor e amigo. Os santos son os que nos achegan a ese modelo e, entre eles, San Xosé, como di o Papa Francisco, está por encima de todos.

Na vida de San Xosé hai un momento que sempre nos desconcerta e excédenos. É cando, fiándose de Deus e de María, emprende o camiño do silencio e do compromiso. É cando só pódese guiar a fe de Abrahán que move montañas e ilumina misterios. É cando San Xosé convértese no campión da fe dos seus antepasados porque, como di certamente a carta aos Hebreos, “ a fe é garantía do que se espera; a proba das realidades que non se ven” (Heb 11,1). Esa foi a fe que em grandeceu o sacrificio de

Abel, a fe que advertiu a Noé para construir o arca, a fe que fixo saír a Abrahán da súa terra, a fe que, áinda fóra de idade, deu vigor a Sara para procrear a Isaac. Estes tales, di a carta aos Hebreos, “ claramente dan a entender que van en busca dunha patria; pois se pensasen na terra da que saíran, terían ocasión de retornar a ela” (Heb 11, 14).

Hoxe, queridos irmáns, queridos sacerdotes, queridos seminaristas, a vida úrxenos tamén a nós a penetrarnos con moita fe e sen medo nos camiños da obediencia e da entrega ao Señor e ao seu pobo, como san Xosé. O tempo presente non nos expón retos menores, se isto é oportuno mellor que aquilo, ou cal dos camiños de consagración posibles é o máis adecuado para min. Trátase de dar contido á fe do pobo de Deus no que nacemos, trátase de anunciar o evanxeo de Xesucristo ao mundo de hoxe, trátase de dar razón da nosa fe a aquel co que nos atopamos. E isto pon en xogo toda a vida, non só unha parte dela.

O modelo da fe de San Xosé é tan prezado porque envolve toda a súa vida, toda a súa cotidianidade, todas as actitudes da súa mente e do seu corazón, toda a súa tenrura e toda a súa resiliencia. O papa Francisco preséntanolo como un santo próximo, amable e protagonista valente e forte, como un modelo para tempos recios.

O tempo que nos toca vivir pide de nós decisións que nos arrinquen da ambigüidade, da indecisión, do ir tirando. Necesitamos que a transparencia de vida sosteña a imprescindible credibilidade que se pide á testemuña e, ao mesmo tempo, estamos necesitados de fogares que acollan a nosa fraxilidade. Para camiñar no medio da noite, como fixo san José, é necesario ter claro que somos camiñantes con destino. A fortaleza que se lle pide ao apóstolo ten que amornarse a diario nos talleres da oración e da

obediencia.

A nosa Igrexa diocesana necesita fogares que como o de Nazaret coiden aos que seguen a Jesús. Na súa famosa alocución en Nazaret no ano 1964, o Papa Pablo VI dixo que “ Nazaret é a escola onde empeza a entenderse a vida de Jesús, a escola doe iniciase o coñecemento do seu Evanxeo”. Hoxe necesitamos escolas da fe que como a de Nazaret apréndannos a entender a vida de Jesús e transmítannos o coñecemento do seu Evanxeo.

Convido os fogares da nosa diocese para volver a vista a Nazaret para atopar a luz que vos ilumine na educación dos vosos fillos e para buscar a paz que tanto necesitan as nosas familias. Pero hoxe, sobre todo, quero pedirvos a vós sacerdotes que fagades das vosas parroquias outros fogares de Nazaret aos que poidan acudir os nosos nenos e adolescentes aos que vós, como San José, acollades como pais cheos de amor para educalos na escola do Evanxeo. Nesa escola creceron moitos dos nosos seminaristas e seguirá sendo sen dúbida a fonte de futuras vocacións.

Agradecemos a Xosé e a toda a familia de Nazaret o agasallo da vocación dos que ides ser instituidos acólitos e pedimos con especial agarimo a bendición do Señor para os nosos Seminarios, Maior e Menor.
Amen

+Luís Quinteiro Fiúza
Bispo de Tui-Vigo

Institución del acolitado, día 21 de marzo, Concatedral, Vigo.

Nuevos Hogares de Nazaret

Queridos hermanos:

Estamos reunidos para celebrar esta Eucaristía dominical en la que van a ser instituidos acólitos nuestros hermanos José Emilio y Ramiro. Toda nuestra Diócesis se une a esta celebración en el día del Seminario que este año tiene como lema : “ Padre y hermano como San José “.

Con la convocatoria del Año Jubilar de san José, que estamos celebrando, el Papa Francisco quiere invitar a toda la Iglesia a centrar nuestra atención en la persona que junto con la Virgen María vivió más íntimamente unido a Jesús. Desde nuestro Seminario y desde nuestra Diócesis nos unimos a esta invitación de la Iglesia y queremos hoy hacerla especialmente presente en esta celebración.

El tiempo de Cuaresma ya avanza camino de la Pascua. En este

quinto Domingo la Palabra de Dios que ha sido proclamada nos acerca a la hora de Jesús :” Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. En verdad, en verdad os digo: si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo, se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo, se guardará para la vida eterna” (Jn 12, 21-22). También la carta a los Hebreos proclama la actitud obediencial de Jesús : “ El cual, aun siendo Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se convirtió, para todos los que le obedecen, en autor de salvación” (Heb 5,8-9).

Jesús es el Hijo obediente del Padre que ilumina con su entrega y con su victoria los caminos misteriosos de la fe. Jesús nos enseñó con su vida que no hay consumación sin entrega y sin obediencia. Poco a poco la vida nos va ofreciendo luz en este difícil camino. Hoy podemos verlo en las vidas de José Emilio y Ramiro. Ellos han caminado entre dificultades y alegrías por los caminos de sus vidas y hoy, como nunca, perciben que su vida se fraguó en el taller de la obediencia, de la confianza, de la generosidad, de la aceptación gozosa. Pero saben también que nada está acabado, que hay que seguir adelante en este camino, ligeros de equipaje, con la fuerza de la fe y del amor.

En el camino de la entrega y de la obediencia en la fe el modelo supremo es Jesús, nuestro Redentor y amigo. Los santos son los que nos acercan a ese modelo y, entre ellos, San José, como dice el Papa Francisco, está por encima de todos.

En la vida de San José hay un momento que siempre nos desconcierta y nos sobrepasa. Es cuando, fiándose de Dios y de María,

emprende el camino del silencio y del compromiso. Es cuando solo lo puede guiar la fe de Abrahán que mueve montañas e ilumina misterios. Es cuando san José se convierte en el campeón de la fe de sus antepasados porque, como dice certeramente la carta a los Hebreos, “la fe es garantía de lo que se espera; la prueba de las realidades que no se ven” (Heb 11,1). Esa fue la fe que engrandeció el sacrificio de Abel, la fe que advirtió a Noé para construir el arca, la fe que hizo salir a Abrahán de su tierra, la fe que, aun fuera de edad, dio vigor a Sara para engendrar a Isaac. Estos tales, dice la carta a los Hebreos, “claramente dan a entender que van en busca de una patria; pues si hubiesen pensado en la tierra de la que habían salido, habrían tenido ocasión de retornar a ella” (Heb 11, 14).

Hoy, queridos hermanos, queridos sacerdotes, queridos seminaristas, la vida nos urge también a nosotros a adentrarnos con mucha fe y sin miedo en los caminos de la obediencia y de la entrega al Señor y a su pueblo, como san José. El tiempo presente no nos plantea retos menores, si esto es oportuno mejor que aquello, o cuál de los caminos de consagración posibles es el más adecuado para mí. Se trata de dar contenido a la fe del pueblo de Dios en el que hemos nacido, se trata de anunciar el evangelio de Jesucristo al mundo de hoy, se trata de dar razón de nuestra fe a aquel con el que nos encontramos. Y esto pone en juego toda la vida, no solo una parte de ella.

El modelo de la fe de san José es tanpreciado porque envuelve toda su vida, toda su cotidianidad, todas las actitudes de su mente y de su corazón, toda su ternura y toda su resiliencia. El papa Francisco nos lo presenta como un santo cercano, amable y protagonista valiente y fuerte, como un modelo para tiempos recios.

El tiempo que nos toca vivir pide de nosotros decisiones que nos arranquen de la ambigüedad, de la indecisión, del ir tirando. Necesitamos que la transparencia de vida sostenga la imprescindible credibilidad que se pide al testigo y, al mismo tiempo, estamos necesitados de hogares que acojan nuestra fragilidad. Para caminar en medio de la noche, como hizo san José, es necesario tener claro que somos caminantes con destino. La fortaleza que se le pide al apóstol tiene que templarse a diario en los talleres de la oración y de la obediencia.

Nuestra Iglesia diocesana necesita hogares que como el de Nazaret cuiden a los que siguen a Jesús. En su famosa alocución en Nazaret en el año 1964, el Papa Pablo VI dijo que “Nazaret es la escuela donde empieza a entenderse la vida de Jesús, la escuela donde se inicia el conocimiento de su Evangelio”. Hoy necesitamos escuelas de la fe que como la de Nazaret nos aprendan a entender la vida de Jesús y nos transmitan el conocimiento de su Evangelio.

Invito a los hogares de nuestra diócesis a volver la vista a Nazaret para encontrar la luz que os ilumine en la educación de vuestros hijos y para buscar la paz que tanto necesitan nuestras familias. Pero hoy, sobre todo, quiero pediros a vosotros sacerdotes que hagáis de vuestras parroquias otros hogares de Nazaret a los que puedan acudir nuestros niños y adolescentes a los que vosotros, como San José, acojáis como padres llenos de amor para educarlos en la escuela del Evangelio. En esa escuela han crecido muchos de nuestros seminaristas y seguirá siendo sin duda la fuente de futuras vocaciones.

Agradecemos a José y a toda la familia de Nazaret el regalo de la vocación de los que vais a ser instituidos acólitos y pedimos con especial

cariño la bendición del Señor para nuestros Seminarios, Mayor y Menor.
Amen

+ Luis Quinteiro Fiúza

Obispo de Tui-Vigo

Axenda Episcopal

Día	Actividade
4	<ul style="list-style-type: none">• Audiencias
5	<ul style="list-style-type: none">• Consello Episcopal ás 10:30 horas.• Eucaristía na parroquia de Teis ás 19:30 h con motivo da celebración do día das “Tres Gracias”.
8	<ul style="list-style-type: none">• Eucaristía no HC San Rafael para celebrar o día de San Xoán de Deus ás 19:30 h.
12	<ul style="list-style-type: none">• Eucaristía na parroquia de Santiago de Vigo con motivo do comezo das “24 horas para o Señor” ás 19:30 h.
13	<ul style="list-style-type: none">• Misa Funeral nas Clarisas de Tui polo eterno descanso da irmá Marina ás 12 h.• Eucaristía na parroquia de Santiago de Vigo con motivo do remate das “24 horas para o Señor” ás 19:30 h.
16	<ul style="list-style-type: none">• Acto institucional co alcalde de Vigo con motivo da restauración co carro que porta o Cristo da Victoria ás 11 da mañá no atrio de Santa Marúia de Vigo.
17	<ul style="list-style-type: none">• Audiencias.
18	<ul style="list-style-type: none">• Vixilia de San Xosé no Seminario Maior San Xosé ás 20 h.

Día	Actividade
21	<ul style="list-style-type: none">• Institucion de dous novos acólitos na Igrexa Concatedral de Vigo ás 18:30 h.
23	<ul style="list-style-type: none">• Celebración penitencial de Corema no Seminario Maior de Vigo dirixida a tódolos sacerdotes ás 11 h.
24	<ul style="list-style-type: none">• Audiencias.• Audiencia cos novos directivos de cáritas diocesana.• Confirmacións na parroquia de San Francisco Javier de Vigo ás 19:30 h.
25	<ul style="list-style-type: none">• Consello Episcopal ás 10:30.• Eucaristía na Xornada Pro-Vida no Corazón de María de Vigo ás 20 h.
26	<ul style="list-style-type: none">• Asistencia ó Acto de Inauguración “Unha Vieira no camiño portugués da cidade de Tui” ás 12 h..• Confirmacións na parroquia de S. Francisco Javier de Vigo.
28	<ul style="list-style-type: none">• Eucaristía no día de Ramos na parroquia de María Auxiliadora ás 11 h.
29	<ul style="list-style-type: none">• Entrevista en Radio Cope ás 11 h.• Funeral do Rvdo. D. Ángel Pérez Besada en San Miguel de Pereiras ás 12 h..
30	<ul style="list-style-type: none">• Entrevista con Radio Voz ás 11 h no bispado.
31	<ul style="list-style-type: none">• Misa Crismal na SIC de Tui ás 12 h.• Eucaristía na Igrexa de Santiago de Vigo ás 19:30 h..

*DELEGACIÓN EPISCOPAL
DE LITURXIA*

Algunhas cuestiós sobre as celebracións de Semana Santa

Ante as consultas dirixidas a esta Delegación, @teniendo en cuenta as orientacións publicadas pola Comisión Episcopal de Liturxia para este ano 2021, e con carácter de propostas, ofrecemos as seguintes consideracións que tratan de responder ás devanditas consultas:

Domingo de Ramos na Paixón do Señor:

A forma terceira para iniciar a misa deste Domingo non contempla a bendición dos Ramos, agora ben, esta terceira forma supón que hai outras misas nas que se se bendín: Nas restantes misas deste domingo nas que non se fai a entrada solemne, faise memoria da entrada do Señor en Xerusalén como entrada simple (Misal Romano). Nesta forma é na antífona prescrita sobre a que recae a conmemoración da entrada de Jesús en Xerusalén. Agora ben, nas presentes circunstancias e para atender a demanda do pobo, nada obsta a que antes da misa realícese a bendición dos Ramos – que sen dúbida neste día porta o pobo nas súas mans – coa monición e a oración indicadas no Misal, desde o mesmo presbiterio, omitindo a proclamación do Evanxeo da Entrada e a procesión. A iso seguiría o inicio da celebración da misa coa proclamación da antífona propia desta celebración.

Lembramos tamén, que lectores seglares poden axudar a proclamar a lectura da Paixón do Señor, deixando ao sacerdote a parte

correspondente a Cristo.

O demais como de costume.

Xoves Santo

Na celebración deste día omítese o lavatorio dos pés.

Se é concelebrada a misa, hase de esmerar o coidado e a observancia das normas de distanciamento e de hixiene entre os ministros. A misa da Cea do Señor celebrarase segundo o costume, ao final dela trasladarase o Santísimo Sacramento ao lugar da reserva para a adoración e a comuñón do día seguinte. Esta procesión aconséllase que sexa curta e co menor número de participantes posible.

Neste ano permítense, por cuestión do aforo, celebrar varias misas pola tarde na mesma Iglesia, con tal que sexa verdadeiramente necesario. Neste caso, a reserva solemne do Santísimo farase despois da última misa.

Todo o demais como de costume.

Venres Santo

Nesta celebración destaca a adoración da santa Cruz. Parece que o más adecuado é usar a forma de adorala desde o lugar que se ocupa na igrexa. Despois de presentar a Cruz #alzar diante de todos os fieis e convídase á adoración durante un tempo de silencio, tamén se pode, pasado este tempo de silencio, cantar unha antífona ou proclamar parte dos improperios. A colecta para terra Santa desta xornada, podémola situar neste espazo, entre a adoración e a sacra comuñón.

Vixilia Pascual do Sábado Santo

O lucernario débese adaptar ás circunstancias, ao non poder usar o exterior, pódese realizar o lucernario na porta, estando todo o pobo situado

nos seus lugares na Igrexa. Bendirase o lume e dedicarase o Cirio Pascual, tal e como se describe no Misal. Estará só o presidente da celebración e o número indispensable de ministros. Non se repartirán cirios aos fieis. O demais pódese realizar como de costume: introducese o Cirio procesionalmente coas aclamacións prescritas, colócase no presbiterio, proclámase o Pregón e comeza a proclamación das lecturas do Antigo Testamento, que han de ser polo menos tres do Antigo Testamento, unha das cales sempre será a que se propón como a terceira (o relato do capítulo 14 do Éxodo), e todo sigue como de costume.

Para a liturxia bautismal hase d ter en conta as necesarias precaucións que require este tempo de pandemia. Non se usarán os cirios para o pobo. A auga bendicida usarase na celebración cunha certa precaución, incluída a aspersión sobre o pobo. Moitas persoas teñen o costume de levar auga bendita para casa, neste caso facilitarase esta auga en envases individuais ou se instará a que cada un tráiaa de casa para bendicila na celebración, evitando así o costume de ir todos a coller a auga da fonte bautismal. Tamén se mantén a prohibición de poñer a auga nas benditeras da Igrexa.

Estas son as cuestiós máis solicitadas de aclaración que se presentaron a esta Delegación de Liturxia. Esperando ser de utilidade, reitero a miña disposición para todos.

José Diéguez Dieppa.
Delegado Episcopal de Pastoral Litúrgica.

Algunas cuestiones sobre las celebraciones de Semana Santa

Ante las consultas dirigidas a esta Delegación, teniendo en cuenta las orientaciones publicadas por la Comisión Episcopal de Liturgia para el presente año 2021, y con carácter de propuestas, ofrecemos las siguientes consideraciones que tratan de responder a dichas consultas:

Domingo de Ramos en la Pasión del Señor:

La forma tercera para iniciar la misa de este Domingo no contempla la bendición de los Ramos, ahora bien, esta tercera forma supone que hay otras misas en las que si se bendicen: En las restantes misas de este domingo en las que no se hace la entrada solemne, se hace memoria de la entrada del Señor en Jerusalén como entrada simple (Misal Romano). En esta forma es en la antífona prescrita sobre la que recae la conmemoración de la entrada de Jesús en Jerusalén. Ahora bien, en las presentes circunstancias y para atender la demanda del pueblo, nada obsta a que antes de la misa se realice la bendición de los Ramos – que sin duda en este día porta el pueblo en sus manos – con la monición y la oración indicadas en el Misal, desde el mismo presbiterio, omitiendo la proclamación del Evangelio de la Entrada y la procesión. A ello seguiría el inicio de la celebración de la misa con la proclamación de la antífona propia de esta celebración.

Recordamos también, que lectores seglares pueden ayudar a

proclamar la lectura de la Pasión del Señor, dejando al sacerdote la parte correspondiente a Cristo.

Lo demás como de costumbre.

Jueves Santo

En la celebración de este día se omite el lavatorio de los pies.

Si es concelebrada la misa, se ha de esmerar el cuidado y la observancia de las normas de distanciamiento y de higiene entre los ministros. La misa de la Cena del Señor se celebrará según la costumbre, al final de ella se trasladará el Santísimo Sacramento al lugar de la reserva para la adoración y la comunión del día siguiente. Esta procesión se aconseja que sea corta y con el menor número de participantes posible.

En este año se permiten, por cuestión del aforo, celebrar varias misas por la tarde en la misma Iglesia, con tal que sea verdaderamente necesario. En este caso, la reserva solemne del Santísimo se hará después de la última misa. Todo lo demás como de costumbre.

Viernes Santo

En esta celebración destaca la adoración de la santa Cruz. Parece que lo más adecuado es usar la forma de adorarla desde el lugar que se ocupa en la iglesia. Después de presentar la Cruz se alza delante de todos los fieles y se invita a la adoración durante un tiempo de silencio, también se puede, pasado este tiempo de silencio, cantar una antífona o proclamar parte de los impropios. La colecta para tierra Santa de esta jornada, la podemos situar en este espacio, entre la adoración y la sagrada comunión.

Vigilia Pascual del Sábado Santo

El lucernario se debe adaptar a las circunstancias, al no poder usar

el exterior, se puede realizar el lucernario en la puerta, estando todo el pueblo situado en sus lugares en la Iglesia. Se bendecirá el fuego y se dedicará el Cirio Pascual, tal y como se describe en el Misal. Estará solo el presidente de la celebración y el número indispensable de ministros. No se repartirán cirios a los fieles. Lo demás se puede realizar como de costumbre: se introduce el Cirio procesionalmente con las aclamaciones prescritas, se coloca en el presbiterio, se proclama el Pregón y comienza la proclamación de las lecturas del Antiguo Testamento, que han de ser al menos tres del Antiguo Testamento, una de las cuales siempre será la que se propone como la tercera (el relato del capítulo 14 del Éxodo), y todo sigue como de costumbre.

Para la liturgia bautismal se ha de tener en cuenta las necesarias precauciones que requiere este tiempo de pandemia. No se usarán los cirios para el pueblo. El agua bendecida se usará en la celebración con una cierta precaución, incluida la aspersión sobre el pueblo. Muchas personas tienen la costumbre de llevar agua bendita para casa, en este caso se facilitará esta agua en envases individuales o se instará a que cada uno la traiga de casa para bendecirla en la celebración, evitando así la costumbre de ir todos a coger el agua de la fuente bautismal. También se mantiene la prohibición de poner el agua en las benditeras de la Iglesia.

Estas son las cuestiones más solicitadas de aclaración que se han presentado a esta Delegación de Liturgia. Esperando haber sido de utilidad, reitero mi disposición para todos.

José Diéguez Dieppa.
Delegado Episcopal de Pastoral Litúrgica.

CANCILLERÍA

SECRETARÍA

Nomeamentos

O Señor bispo asinou os seguintes nomeamentos:

17 de marzo.

D. Plácido Vázquez Peña, membro titular do Consello de Presbiterio en representación do arciprestazgo de Vigo-Lavadores sustituíndo a D. Antonio Domínguez Estévez falecido recentemente.

Ministerios.

O día 21 de marzo, na Santa Igrexa Concatedral-Basílica de Santa María de Vigo, V domingo de Coresma, recibiron de mans do Señor Bispo o ministerio do COLITADO, os lectores:

D. José Emilio Veiga Balseiro, y

D. Ramiro Álvarez Martínez.

Na paz de Cristo.

D. Ángel Pérez Besada (1949-2021)

O día 26 de marzo do ano 2021, na cidade da Coruña, entregou a súa alma ao Señor o Rvdo. don Ángel Pérez Besada. Á idade de 93 anos.

D. Ángel naceu na parroquia tudense de Paramos o día vintedous de xuño de 1928, sendo fillo de Xosé e de carmen.

Realizou os seus estudos no seminario conciliar de Tui e foi ordenado presbítero na mesma vila o día 22 de decembro de 1951.

Comezou a súa andaina como presbítero sendo coadxutor da parroquia de Gondomar e encargado da parroquia de Chaín en 1952..

En 1953 D. Ángel é destinado como párroco para Pereiras e encargado de Torneiros. Xa é no arciprestazgo de A Louriña onde realizará a súa labor ata que se xubila.

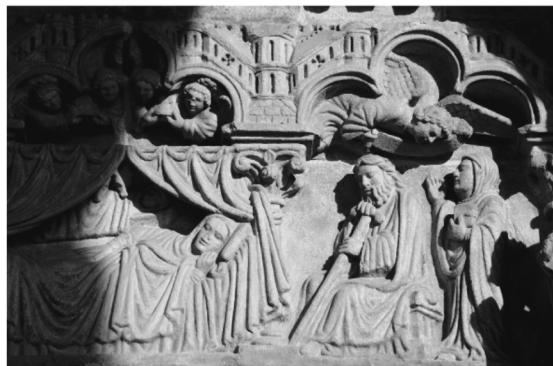
No ano 1966 deixa a parroquia de Torneiros e queda só como párroco de Pereiras ata o ano 2005 que se xubila por motivos de saude e por un merecido descanso despois de tantos anos de dedicación.

D. Ángel Pasou a vivir coa súa familia, morrendo na cidade de A Coruña despois dunha vida entregada ó Señor.

*IN PARADISUM
DEDUCANT TE ANGELI*

VIDA
DIOCESANA

O soño de San Xosé | Catedral de Santa María de Tui

Dedicamos o mes de marzo a San Xosé

A Diocese de Tui-Vigo conta cun total de catro templos e unha capela dedicados a San José en Chandebrito, A Laxe, Ribarteme, Vigo e Prado aos que habería que sumarlle a igrexa da Sagrada Familia situada tamén na cidade viguesa, nos que celebrar o Ano Xubilar de San José convocado polo papa Francisco o pasado 8 de decembro, solemnidade da Inmaculada Concepción.

Este ano Xubilar coincide co 150 aniversario da declaración asinada polo beato Pío IX que declaraba a San José como Patrón da Igrexa católica. O papa Francisco publicou a Carta Apostólica, *Patris Corde — Corazón de pai*, na que explica que «San Xosé lémbraos que todos os que están aparentemente ocultos ou en “segunda liña” teñen un protagonismo sen igual na historia da salvación».

Desde a vigairía de Pastoral, convidaron a todas as comunidades

cristiás, asociacións, movementos e a todos os fieis da Igrexa de Tui-Vigo a rezar especialmente durante este mes de marzo a San José.

Cada día, desde o día 1 de marzo ata o vindeiro mércores 31, publicarase na web diocesana unha oración feita polo papa Francisco, xunto con diferentes imaxes do Santo pertencentes a diversos templos diocesanos. A oración e a imaxe serán acompañadas dunha pequena frase que axude aos fieis cristiáns a achegarse cada vez máis á figura de San José.

Para seguir esta iniciativa basta con entrar na [páxina principal da web da Diocese](#). Alí, os interesados atoparán este itinerario de oración durante 31 días. Ademais, as imaxes poderán descargarse desde o computador clicando sobre ela co botón derecho do rato.

O bispo de Tui-Vigo reúñese cos arciprestes

O mércores, 3 de marzo, o bispo de Tui-Vigo reuníuse cos catorce arciprestes da Diocese no Seminario Maior San Xosé de Vigo para valorar a situación actual que vive a Igrexa diocesana e informar sobre asuntos eclesiais referidos, especialmente, á Vigairía de Economía.

Na súa intervención inicial, Mons. Luís Quinteiro destacou o papel dos arciprestes como principais canles de comunicación cunha dobre función: por unha banda, recoller a realidade cotiá e complexa das comunidades parroquiais de toda a Diocese; por outra, visibilizar e transmitir as diferentes accións aos párrocos para crear unha rede de traballo eclesial.

Debido ao contexto marcado por restricións e inestabilidade social, o pastor da Igrexa de Tui-Vigo destacou a urxencia de reformular a acción pastoral que se viu gravemente afectada pola pandemia do Covid-19. Neste sentido, convidou á proactividade buscando novas formulas e solucións, fomentando unha Igrexa máis confesante que regrese á centralidade da fe, capaz de adaptarse á situación actual para que os fieis

cristiáns non releguen a dimensión espiritual da vida a un segundo plano.

Entre os asuntos tratados, Xesús Carracedo, vigairo de Economía, explicou aos arciprestes o novo procedemento que as cinco Dioceses galegas adoptaron para optimizar o tratamiento administrativo das celebracións de exequias, que se comezou a implementar desde o pasado 1 de marzo.

Crónica das 24 horas para o Señor

Neste tempo de desgraza causado pola pandemia do coronavirus, o Papa Francisco volveu convocar á Igrexa e ao mundo a un tempo de grazas e misericordia, as 24 horas para o Señor.

O lema deste ano, El perdoa todas as túas culpas, e cura as túas enfermidades, tomado do salmo 103, incide na necesidade que ten toda persoa de sandar integralmente: o corpo e o espírito.

Os actos diocesanos celebráronse na igrexa parroquial de Santiago de Vigo e dividíronse en dúas xornadas, venres 12 e sábado 13, desde as 8 da mañá ata as 8 da tarde.

Durante eses dúas días foron moitos os grupos e as persoas que se achegaron para orar ante ao Santísimo e para reconciliarse no sacramento do perdón.

A Misa de clausura, celebrada o sábado 13 ás 19,30 horas, estivo

presidida polo noso Bispo, D. Luis.

Na súa intervención durante a homilía sinalou que a xornada das 24 horas para o Señor, que o ano pasado houbo que suspender, “danos esperanza e luz, e concédenos a oportunidade de atoparnos con Deus”. Hoxe máis ca nunca, continuou D. Luis, as persoas precisan de Deus, e o cristianismo ofrécenos a posibilidade dese encontro en Cristo Xesús; “nas súas palabras, nas súas obras e na súa persoa está todo o misterio de Deus.

Rematou a homilía dando as grazas ao Papa Francisco por ter convocado novamente, malia a situación actual, esta xornada: “As 24 horas para o Señor son un momento para sentir que Deus nos fala con tenrura, que nos invita á escoita e que nos chama a ser testemuñas da súa Palabra”.

O Día do Seminario celébrase en streaming

A delegación de Pastoral Vocacional, en colaboración coa delegación de Pastoral Xuvenil e Universitaria, organizou unha vixilia de oración para celebrar o Día do Seminario o xoves 18 de marzo na capela do Seminario Maior San Xosé de Vigo ás 20 horas. O bispo Luís Quinteiro Fiuza presidiu o acto que foi retransmitido a través da canle de Youtube da Diocese para permitir a participación do maior número de persoas.

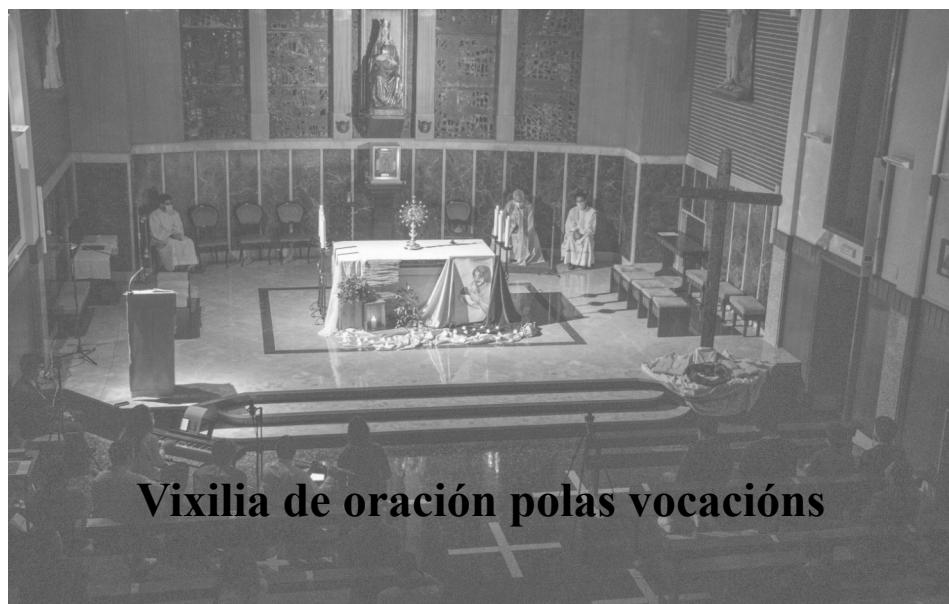
O Seminario Maior San Xosé de Vigo conta cun total de 8 mozos que acompañados polo reitor, Juan Diz, o formador, Ángel Carniceiro, e 21 profesores, fórmanse e preparanse para o sacerdocio. Dous destes mozos, Xesús García e Gabriel Gómez, foron ordenados diáconos —paso previo á ordenación sacerdotal— o pasado mes de outubro.

No Seminario Menor conviven, xunto co reitor e o formador, 11 adolescentes internos, que comparten as súas clases formativas con corenta externos de entre 12 e 17 anos. Grazas ás clases reducidas, os 14

profesionais que forman parte do claustro de profesores poden facer un seguimento máis personalizado e adaptado ás necesidades de cada alumno o que, consecuentemente, supón unha maior atención tamén ás familias.

Ademais desta vixilia en liña, Anxo Carniceiro, delegado diocesano de vocacións promoveu a campaña «Que é para ti o seminario?» para revalorizar o traballo desenvolvido nos seminarios de Tui e Vigo, que contou coa participación de 10 axentes que representan as diferentes realidades destas institucións

Os protagonistas de cada audiovisual —reitores, formadores, familias, seminaristas, voluntarios, traballadores e profesores— definen que é un seminario desde a súa perspectiva como parte implicada na construcción destas comunidades. Os vídeos de 1 minuto de duración poden atopar nos perfís oficiais da Diocese de Tui-Vigo en [Facebook](#), [Instagram](#), [Twitter](#) e [Youtube](#).

Vixilia de oración polas vocacións

Ás 20 horas de onte, mozos de gran parte da Diocese achegáronse á capela do Seminario Maior San Xosé de Vigo par celebrar o Día do Seminario nunha vixilia de oración presidida polo bispo de Tui-Vigo, Luís Quinteiro, e organizada polas delegacións de Pastoral Vocacional e Pastoral Xuvenil e Universitaria.

Fisicamente, non puideron asistir máis de 60 persoas pero, a través da canle de Youtube da Diocese, 36 uníronse en oración para encomendar moi especialmente aos 8 seminaristas que forman parte desa comunidade cristiá. Esta fin de semana, o domingo ás 18:30, Ramiro Álvarez e José Emilio Veiga serán instituidos acólitos, o paso previo ao diaconado, un paso máis no seu camiño cara ao sacerdocio.

Institución de acólitos

O día 21 de marzo José Emilio Veiga y Ramiro Álvarez foron instituidos acólitos na Concatedral-Basílica de Santa María aproveitando así o día do Seminario que se celebra nese día.

Durante a eucaristía dominical, o bispo Luís Quinteiro agradeceu a entrega destes dous mozos que están a piques de finalizar os seus estudos no Seminario Maior San Xosé. Tamén lembrou aos presentes que «*o tempo que nos toca vivir pide de nós decisións que nos arrinquen da ambigüidade, da indecisión, do ir tirando. Necesitamos que a transparencia de vida sosteña a imprescindible credibilidade que se pide á testemuña e, ao mesmo tempo, estamos necesitados de fogares que acollan a nosa fraxilidade. Para camiñar no medio da noite, como fixo san Xosé, é necesario ter claro que somos camiñantes con destino. A fortaleza que se lle pide ao apóstolo ten que amornarse a diario nos talleres da oración e da obediencia*

Retiro extraordinario organizado por Apostolado Segrar

O sábado, 27 de marzo, véspera do Domingo de Ramos, a delegación episcopal de Apostolado Segrar e Acción Católica organizou un retiro extraordinario de Coresma ante a Cruz de Lampedusa. O retiro comezou ás 10:30 horas da mañá no templo parroquial de San Xosé Obreiro e Santa Rita de Vigo.

O delegado episcopal de Acción Caritativa Javier Alonso Docampo foi o encargado de impartir a meditación, posterior ao rezo de laudes. Ao longo da mañá, ademais do intre de silencio propicio para a oración, os asistentes puideron achegarse ao sacramento da Reconciliación e á Eucaristía, na misa que, ás 12:25 horas, clausurou esta convocatoria coresmal extraordinaria.

A Pastoral Familiar de Tui-Vigo ensina a custodiar a vida desde a vulnerabilidade

O xoves ás 19 horas, o Corazón de María acolleu o relatorio «Atreverse a ser vulnerable» organizada pola delegación de Pastoral Familiar de Tui-Vigo para celebrar a Xornada pola Vida, que o bispo Luís Quinteiro clausurou presidindo a misa das 20 horas da tarde.

Durante a súa intervención, Xosé Manuel Domínguez, doutor en Filosofía pola Universidade Complutense de Madrid e director do Instituto da Familia de Ourense, sentou os fundamentos que permitiu aos participantes enfrentarse ao reto de vivir desde a vulnerabilidade que, tal e como explican desde a Pastoral Familiar, maniféstase nun mundo no que priman as seguridades; no que o queremos todo atado —e ben atado—; no que valemos na medida en que somos produtivos; e no que, sobre todo, os cimentos víronse cambaleados por unha pandemia mundial.

Cada 25 de marzo, coincidindo coa solemnidade da Anunciación, a

Igrexa católica española convoca esta Xornada como un chamamento para revalorizar a vida como ben fundamental para o home, sen o cal non se pode gozar dos demais bens.

O lema escollido para este ano «Custodios da vida» enmárcase dentro das liñas establecidas por dous grandes acontecementos que a Igrexa Universal está chamada a vivir ao longo do 2021: o Ano Xubilar de San José e o Ano “Familia Amoris Laetitia”.

A delegación de Pastoral Familiar de Tui-Vigo convidou á participación activa nesta Xornada para poder visibilizar a defensa da vida como un don que manifesta a beleza da creación desde a fraxilidade humana acrecentada pola pandemia da Covid-19.

Conexión internacional para falar da migración

A Cruz de Lampedusa aterrou onte pola tarde na parroquia do Corazón de María de Vigo, O 24 de febreiro, a parroquia tivo unha celebración especial sobre a migración que organiza PROCLADE Vigo, a ONG de Cooperación ao Desenvolvimento creada polos Misioneiros Claretianos en 1996 para canalizar a solidariedade de particulares e Institucións públicas cara a proxectos sociais das súas misións en todo o mundo.

A celebración que comezou ás 19 horas e tivo dunha charla internacional, «*Nuestra vida se une a los migrantes*», protagonizada por inmigrantes de varias comunidades claretianas das Misións de Lingua Española de París, Zürich e Madrid que se conectaron a través de internet. De xeito presencial, contouse co testemuño dun inmigrante atendido pola parroquia viguesa.

Durante a celebración eucarística das 20 horas, estivo presente a Cruz de Lampedusa que acompañou, posteriormente, aos mozos na Oración Nova organizada pola delegación de Pastoral Xuvenil da Diocese.

O bispo acode á presentación dunha “Vieira no Camiño”

O venres 26 de marzo, ás 12 da mañá, o bispo de Tui-Vigo Luís Quinteiro acudiu á inauguración da segunda “Vieira no Camiño” que creou o artista ourensán Manuel Penín, mide tres metros de alto e está situada en Tui.

Ao acto organizado pola Asociación de Comerciantes e Industriais de Tui, en colaboración coa Xunta de Galicia, asistiron, entre outras personalidades da cidade tudense, o delegado da Xunta en Pontevedra, Luis López Diéguez; o director xeral de Comercio, Manuel Heredía Pérez; o alcalde Enrique Cabaleiro acompañado dos concelleiros de comercio e turismo; o comandante naval do Miño,. Juan Díaz Rodríguez; o capitán da comandancia da Garda Civil, Francisco Javier Martí; e o xefe da Policía Local, Manuel Arca.

Con este Monumento dá Vieira, as entidades colaboradoras queren resaltar, tal e como expresou Luis López Diéguez na súa conta de Instagram, «*a importancia e a centralidade de Tui no Camiño Portugués cara a Santiago de Compostela*», coincidindo co inicio do Ano Xacobeo que o papa Francisco prorrogou ata o 2022 con motivo da pandemia da Covid-19.

Viaxar a Xerusalén sen saír de Vigo

A parroquia do Sagrado Corazón de Xesús de Vigo puxo a creatividade en marcha para converter o atrio da súa igrexa nunha verdadeira Xerusalén grazas a unha trintena de figuras de 14 centímetros feitas con resina en Italia. A exposición ilústrase con carteis informativos de cada unha das 18 escenas, a fin de que os fregueses aproxímense máis aos grandes acontecementos da fe cristiá: a Paixón e Resurrección do Señor, que esta semana Santa celebrarase sen procesións exteriores e con limitacións nos lugares de culto.

Desde a súa inauguración o pasado luns 15 de marzo, xa visitou a exposición un centenar de persoas, entre elas os alumnos de 1º de primaria do colexió do Neno Xesús de Praga que, desde a súa páxina de Facebook, cualifican como unha iniciativa «*necesaria e pedagógica*».

Os nenos protagonistas do Domingo de Ramos

Sen procesión durante a bendición dos ramos. Así comezou a eucaristía do Domingo de Ramos que o bispo Luís Quinteiro presidiu ás 11 horas da mañá, rodeado de nenos e nenas da catequese na parroquia salesiana de María Auxiliadora. Alí agradeceu a presenza das familias, especialmente dos máis pequenos que son «os que mellor entenden os misterios de Xesús», explicou o pastor da Igrexa de Tui-Vigo.

No Domingo Ramos, a Iglesia lembra a entrada de Xesús en Xerusalén para cumplir as Escrituras e consumar o Misterio Pascual, centro e culmen da fe católica que ao longo dos próximos días celebraremos.

DIOCESE TUI-VIGO

Dr. Corbal, 90
36207 · Vigo
España